

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

866

Vragen van de leden **Monasch** en **Van Dekken** (beiden PvdA) aan de Ministers van Veiligheid en Justitie en van Economische Zaken over *de doorverkoop van toegangsbewijzen voor concerten* (ingezonden 19 november 2014).

Antwoord van Minister **Opstelten** (Veiligheid en Justitie), mede namens de Minister van Economische Zaken (ontvangen 18 december 2014). Zie ook Aanhangsel Handelingen, vergaderjaar 2014–2015, nr. 775

Vraag 1

Heeft u kennisgenomen van het bericht: «ESNS baalt van «criminele» tickethandel»?¹

Antwoord 1

Ja.

Vraag 2

Klopt het dat websites die kaarten doorverkopen ook kaarten aanbieden voor concerten waarvoor de verkoop nog niet eens officieel begonnen is? Zo ja, hoeveel verkopers doen dit en voor hoeveel concerten worden de kaarten voortijdig verkocht?

Antwoord 2

Het komt inderdaad voor dat websites kaarten aanbieden voor concerten en andere evenementen waarvoor de verkoop nog niet officieel is begonnen. Omdat het hier een markt met een grote diversiteit aan aanbieders en kopers betreft, waarvan de omzetten mede afhangen van de (im)populariteit van een evenement, beschikken wij niet over inzicht in de aantallen (potentiële) verkopers of voortijdig verkochte kaartjes.

Vraag 3

Deelt u de mening dat bedrijven die kaarten doorverkopen die nog niet officieel te koop zijn, iets verkopen dat ze niet hebben en waarvan ze ook niet weten of ze het in hun bezit krijgen? Mogen bedrijven iets verkopen dat ze niet in hun bezit kunnen hebben en dus ook niet kunnen leveren, zonder dit duidelijk aan potentiële kopers te melden?

¹ RTV Noord, 18 november 2014

Antwoord 3

In de praktijk komt het vaker voor dat goederen worden aangeboden en verkocht die nog niet in het bezit van de verkoper zijn. Ter illustratie zij gewezen op de cessie van toekomstige vorderingen, de verkoop van toekomstige oogsten of de verkoop van nog te rooien kerstbomen (vgl. Hof 's-Gravenhage, 24 april 1968, NJ 1969, 239). Is de verkoper echter vervolgens niet in staat het gekochte ook daadwerkelijk te leveren, dan is hij – behoudens overmacht – verplicht de daardoor bij de koper ontstane schade te vergoeden (art. 6:74 e.v. BW). Als beweerd wordt dat de kaarten, voordat de officiële verkoop is gestart, op voorraad zijn, terwijl dat niet zo is, levert dit een oneerlijke handelspraktijk op (art. 6:193c BW).

Vraag 4

Bent u bekend met signalen dat kaartjes die door wederverkopers verkocht zijn regelmatig geweigerd worden? Heeft u inzicht in de omvang van het risico dat kopers via tussenhandelaren lopen?

Antwoord 4

Het kan voorkomen dat door wederverkopers doorverkochte tickets worden geweigerd. Het risico hierop kan worden vermeden door tickets uitsluitend via officiële verkoopkanalen aan te schaffen. Wij hebben geen inzicht in de aard en omvang van het risico dat kopers lopen bij de aankoop van doorverkochte toegangskarten.

Vraag 5

Begrijpt u het ongenoegen bij concertorganisatoren dat doorverkopers met een beperkte dienstverlening veel geld verdienen? Hoe steunt u deze organisatoren bij de poging om de markt voor kaartjes transparanter te maken en de opbrengsten terecht te laten komen bij de artiesten?

Antwoord 5

Wij realiseren ons dat de door u genoemde onvrede bij concertorganisatoren kan bestaan. Evenwel zij opgemerkt dat bij de totstandkoming van de prijs de verhouding tussen vraag en aanbod een belangrijke rol speelt. Bij zeer populaire evenementen kan het dan voorkomen dat toegangskarten voor een hogere dan de oorspronkelijke prijs worden doorverkocht. Benadrukt zij verder dat de sector zelf al de nodige initiatieven heeft genomen om tot een transparantere markt te komen. Zo heeft de branche van wederverkopers Eusta een gedragscode² opgesteld en informeren officiële verkoopkanalen consumenten, bijvoorbeeld via de website weetwaarjekoopt.nl, over de risico's van het kopen van doorverkochte toegangskarten.

Vraag 6

Hoe oordeelt u over de juridische toelaatbaarheid van de handelwijze van doorverkopers, die al voor de officiële datum kaarten aanbieden en ongeldige kaarten verkopen? Welke middelen staan voor klanten en concertorganisatoren open om de laakbare handelwijze van doorverkopers aan te pakken?

Antwoord 6

Zoals bij vraag 3 is aangegeven, is het op zich toegestaan om toegangskarten te verkopen voordat ze in het bezit zijn van de verkoper. Daarmee zijn deze toegangskarten nog niet bij voorbaat ongeldig. Het komt daarnaast voor dat wederverkopers tickets doorverkopen die op grond van de algemene voorwaarden van de oorspronkelijke verkoper bij doorverkoop ongeldig kunnen zijn en waarbij het risico bestaat dat deze tickets worden geblokkeerd. Dan moet de wederverkoper uiteraard duidelijk informeren over het risico dat een koper loopt op weigering van de toegang met een dergelijk ticket. De consument kan dan weloverwogen besluiten of hij dit risico wil aanvaarden. Het niet of onduidelijk informeren over dit risico levert een oneerlijke handelspraktijk op (vgl. College van Beroep voor het Bedrijfsleven, 5 november 2014, ECLI:NL:RBROT:2013:BZ5054).

Wanneer sprake is van oneerlijke handelspraktijken in de zin van afdeling 3a van Titel 3 van Boek 6 van het BW is de Autoriteit Consument en Markt

² <http://www.eusta.nl/gedragscode.html>

(hierna: ACM) bevoegd om handhavend op te treden en kan zij een last onder dwangsom opleggen evenals boetes tot maximaal € 450.000 per overtreding. Zo heeft de ACM (destijds de Consumentenautoriteit) in het verleden lasten onder dwangsom opgelegd aan wederverkopers van tickets die essentiële informatie niet vermeldde. Verder heeft de consument zelf – afhankelijk van de omstandigheden van het geval – verschillende juridische mogelijkheden tot zijn beschikking, zoals vernietiging van de overeenkomst wegens bedrog (art. 3:44 lid 3 BW) of dwaling (art. 6:228 BW), een ontbinding wegens wanprestatie (art. 6:265 BW) en/of schadevergoeding (art. 6:74 e.v. BW). Op de website van de ACM, ConsuWijzer worden consumenten geïnformeerd over hun rechten bij de aankoop van toegangskarten. Ten slotte kan, als de omstandigheden daartoe aanleiding geven, gedacht worden aan vervolging wegens oplichting (art. 326 Sr).

Vraag 7

Deelt u de mening dat de handelwijze van de doorverkopers te kwalificeren is als internetoplichting? Zo ja, wanneer kan de Kamer het door u aangekondigde wetsvoorstel tot strafbaarstelling van het beroepsmatig plegen van wanprestatie via internet, een onderwerp waar het Kamerlid Recourt voornemens was een initiatiefwet op in te dienen, tegemoet zien? Zo nee, waarom niet?

Antwoord 7

Oplichting is strafbaar gesteld in het Wetboek van Strafrecht. Of een bepaalde handelwijze te kwalificeren is als oplichting in de zin van artikel 326 Sr is in eerste instantie – waar het de vervolging betreft – aan het openbaar ministerie en uiteindelijk aan de rechter. Zoals is aangekondigd in antwoord op vragen van leden Recourt en Van der Steur (Aanhangsel Handelingen, vergaderjaar 2012–2013, nrs. 2711 en 2712) is in overleg met het openbaar ministerie gezien of, en zo ja op welke wijze, nieuwe strafrechtelijke mogelijkheden moeten worden gecreëerd om op te treden tegen internetoplichting. Het voornemen is om het Wetboek van Strafrecht aan te vullen met een strafbaarstelling inzake het beroepsmatig plegen van moedwillige wanprestatie waarbij gebruik wordt gemaakt van het internet. Dit zal zijn beslag krijgen in het wetsvoorstel Computercriminaliteit III, dat naar verwachting in de eerste helft van 2015 bij de Tweede Kamer wordt ingediend.